

Het wonder van Mies, column van Ria Keijzer – Meeuwse, 15 mei 2020

Kent u Mies? Ik wel. Ik heb haar ontmoet. Jaren geleden. Ze was lid van een kerk waar ik werkte. Gevreesd en bewonderd werd ze om haar scherpe oordeel bij ontwikkelingen in kerk en geloof. Ze hield van kwesties. Door brieven en tijdens gemeentegesprekken kwam ze op stoom, als stem van het kerkelijk behoud. Met haar argumenten schiep ze tegenstellingen. En ook voor Mies zelf klopte dat: je was voor of tegen haar.

De dominee, met wie Mies naar eigen zeggen een haat-liefde verhouding had, kon er niet meer tegen. De vernieuwer in hem werd door Mies ontmoedigd. Af en toe greep hij naar zijn geleerdheid om Mies te laten zien wie de sterkste was. Maar natuurlijk werkte dit niet. De doorslag gaf het thema "kinderen aan het Avondmaal". Maar het had ook zomaar een ander onderwerp kunnen zijn, dus luister vooral verder. Het liep uit op een open debat tussen de dominee en Mies. Het werd bijna oorlog. Gemeenteleden meden daarna dit onderwerp. Dat werkte immers beter dan erover te spreken. En de dominee? "Mies-eruit of ik-eruit" was geen optie. Hij nam een beroep aan naar een andere plaats, naar een Mies-loze gemeente.

Er kwam een nieuwe predikant. Iemand die in korte tijd de harten wist te winnen. Ach, die preken, je stak er minder van op. Maar dat werd ruimschoots goed gemaakt door de weldadige aandacht voor mensen. Zij sprak en schreef over de kracht van geloven. Mies had er niet veel mee op. Ze miste zowaar na een tijdje de vorige dominee....

Bij het Avondmaal had ze het over het geheim van de verzoening en over de liefde die mensen tot gemeenschap maakt. Een geheim dat geen volwassene en geen kind kan begrijpen, maar ervaart. Mies probeerde het nog één keer. Ze vatte in een open brief over kinderen aan het Avondmaal alle argumenten samen om tegen te zijn. De dominee bedankte haar voor haar betrokkenheid, maar onthield zich van een weerwoord. In plaats daarvan stelde zij de kerkenraad voor om een gemeentevergadering-nieuwe-stijl te houden.

Die brak aan. De kerk zat vol met ouders, uitgenodigd om persoonlijk iets te vertellen over hun kerkgevoel. Met onderliggend de vraag wat het voor hen als gezin betekent om mee te kunnen doen aan het Avondmaal. Dat gebeurde. Er ontstond hierover een levendig gesprek. Aan het eind klonk waardering voor de ouders, die kennelijk heel serieus bezig waren met geloofsopvoeding. Anders dan vroeger, maar authentiek en gewetensvol.

Toen stond Mies op. Het werd naar stil. U voelt wel waarom.

"Broeders en zusters" zei ze, "ik heb vanavond gehoord hoe belangrijk het is voor deze ouders dat ze met hun kinderen kunnen meedoen aan het Avondmaal. Ik heb begrepen dat het veel voor hen betekent. Ik blijf bezwaren houden, maar ik zal er niet om wegblijven en er niet langer tegen ageren". Mies kreeg een warm applaus....

Wat gebeurde er toch? Stellingen maakten plaats voor gesprekken vanuit hart en geloof. Het debat was een ontmoeting geworden. Het overtuigen werd luisteren, het eisen gunnen. Ik denk dat het alleen met die grondhouding van het gunnen lukt om relaties sterk te houden. Om vruchtbaar samen te werken bij verschillen. Te voorkomen dat verschillen doorgroeien tot geschillen. Kerkelijk verbonden te zijn in de eenheid van Gods Geest. Laat het een voorbeeld zijn, dit "wonder van Mies".